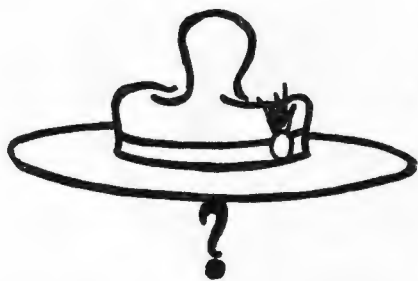

SPEJDERNES MAGASIN

46. årgang

nr. 3 . marts 1962

Vi præsenterer –

Jørgen Einer

De to første, som er blevet præsenteret i denne serie, har begge været i korpsledelsen. Imidlertid lovede vi jo ved starten, at redaktionen ville søge sine »ofre« til serien allevegne fra, og »Under spejderhatten« er derfor på ingen måde forbeholdt korpsledelsens medlemmer.

Denne gang går vi uden for disse iøvrigt udmærkede menneskers kreds og retter søgelyset mod Odense, mod divisionschefen Jørgen Einer, eller hvis vi skal være meget formelle men det skal vi ikke): grosserer J. E. Raaen Rasmussen.

Vi vil gerne benytte hans 40-års jubilæum til at præsentere ham for alle landets spejdere og ulve.

I denne måned er det nemlig 40 år siden Jørgen Einer blev spejder i 3. Odense. Selv påstår han, at det var en fejltagelse, for alle hans kammerater var i 1. Odense. Måske var det derfor, han senere (1923) flyttede til 5. Odense, i hvilken trop han kom til at leve en meget stor

UNDER SPEJDERHATTEN

del af sit liv, og hvor han kom til at sætte sine stærke spor, specielt da han efter sine uddannelsesår overtog jobbet som TF i 1942. Han kan berette om de gode gamle dage, hvor man afholdt terrænøvelser mellem alle fynske grønne spejdere mod alle fynske gule og om oplevelser fra jamboreer i både Danmark, England og Ungarn.

Som TF i 5. Odense var en af de store traditioner, han skabte, Sgt. Georgsløbene. De indførtes for at fremme kammeratskabet imellem de odenseanske troppe og har været afholdt siden 1944. Flere gange har det været med flyverdeltagelse og altid med et gennemført fantasi-grundlag og tilsvarende udklædning, som gjorde løbet til årets

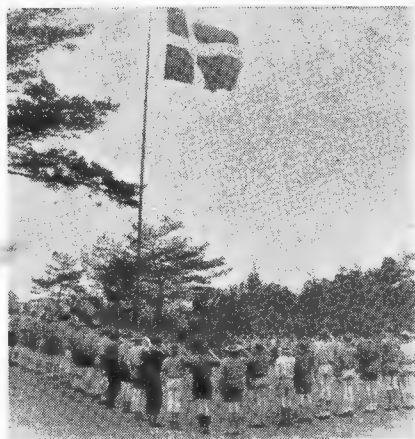
oplevelse for deltagerne. De økonomiske midler, som var nødvendige for foretagenderne, f. eks. til chartering af en hel færge eller leje af en flyver, tjente troppen ind ved amerikanske lotterier m. v. Højdepunktet nåedes vel nok i 1953 med et løb bygget over Gjøngehøvdingen. Jørgen Einer slog altså filmfolkene med en halv snes år.

Da Odense division i 1954 stod uden DC, sendte man bud efter Jørgen Einer. Det var sikkert med tungt hjerte, at han opgav TF-jobbet, men selvfølgelig viste det sig, at han også magtede at være en dygtig divisionschef. Når spejderbevægelsen i Odense står så godt og stærkt, er dette i allerhøjeste grad J. E.s fortjeneste, og det er ikke sket alene på grund af hans administrative evner, men også gennem hans fine spejdermæssige og menneskelige egenskaber.

Selvfølgelig har korpset også haft sine fingre ude efter Jørgen Einers arbejdskraft, og en masse spejdere og førere vil huske, at det var ham, der på myndig og effektiv måde ledede centralprovanteringen i jubelæumslejren i Ebeltøft 1959. I en række år har han desuden på påskens primi-rover kursus været klanfører for de berømmelige Stevarts.

På grund af alle disse fortjenester — og mange andre, som vi ikke har plads til at nævne — er der sandelig nok grund til at svinge med spejderhatten og råbe »tjickerlicker« for månedens energiske og populære 40-års jubilær.

— tood.

I dette nummer:

Forsidebilledet er fra Hylkedam og skal minde om, at nu går flagene snart til tops over påskens primitive kursus. (Foto: F.M.)

Under spejderhatten	42	Fortiden op fra havets bund	50
De 13's råd	43	Huset med maskerne	53
Primi i påsken	44	Junglenyt	54
Råbukken fejrer	46	Duelighedstegn: Botaniker	55
Ild på en ny måde	47	Julestafetten	56
Vigeregler	48	Spejdertidende	57
Rebstige	49	Æressiden	59

Det er åbenbart københavnernes, der er mest spørgelystne overfor »de trettens råd«. Også denne måneds brev kom fra hovedstaden, hvor en skovmandspatrulje skriver som følger (forkortet af redaktionen):

»I vores skovmandspatrulje har der længe været diskussion mellem TF og fem glødende tobakstilhængere. Bortset fra rygning efter lejr-bålet, vil »vor herre og mester« (TF) ikke tolerere en eneste cigaret hverken ved møder eller ture. Vi finder dette noget tyrannisk og lidet rimeligt, idet vi alle af vore respektive familier forlængst har fået lov til at ryge, og idet man jo også alle andre steder i samfundet i dag finder det helt naturligt, at 16—17 årige ryger.

Hvad mener I om det?»

Nu havde det jo været meget nærliggende at lade en af rådets (mange) ikke-rygende førere besvare dette spørgsmål. Imidlertid har vi på fornemmelsen, at spørgeren vil sætte endnu mere pris på at høre, hvad et rådsmedlem, der er kendt som en elsker af en god cigar og en pibe tobak, mener. Altså lader vi forespørgslen gå videre til vor rygende ven, der svarer:

Du har naturligvis mange gange hørt, at rygning er mere eller mindre sundhedsfarlig. Du har nok også gjort dig klart, at det koster dig en skrækkelig bunke penge. Og du mærker vel også somme tider, at det ikke just har virket fremmende på din fysik?

Du har nok også gjort dig klart, at dit eksempel er af betydning for dine mindre kammerater i troppen. Det gamle valgsprog »Som Herren så følger hans svende« har fuld gyldighed inden for spejderarbejdet. — Alt det har du jo sikkert hørt bunker af gange. Lad mig prøve at give dig en anden lektie.

Tobaksrygning står — som andre nydelsesmidler — i fare for at miste sin værdi, hvis den taber karakteren af noget ekstraordinært.

Glemmes dette, er man i fare for at dumpe derned, hvor rygningen bare bliver til en vane. Man skal ganske simpelt have røg i munden, og så er der ikke længere noget festligt ved den dampende pibe eller den glødende cigaret. Som små børn sutter på fingrene, sutter de voksne pattebørn på deres cigaretter, og evner slet ikke at holde inde. Kunne DU forresten for en længere eller kortere periode lægge tobakken på hylden?

Hvis du ikke er noget vanemenneske på dette område, volder problemstillingen »den rygende spejder« jo ingen vanskelighed. For så kan du da gemme cigaretten til efter mødet — og da det er barbarisk at brænde god tobak af, mens man bevæger sig af sted i rivende tempo på cykel, ja, så gem den da, til du er kommet hjem i din hybel. Og det samme på tur og i lejr. Når du ikke er slave af din vane, og har bevaret en smule kultur på dette område, vil det ikke volde dig nogen vanskelighed at imødekomme din tropsførers »særprægede« synspunkt. Din tobaksrygning har da den betydning for dig, at den hører til de gode glæder, der kan gemmes, og som ædles ved at blive gemt. Lad blot piberøgen blande sig med natte- og brænderøgduften ef-

ter lejrbalet, og lad tobakken være med til at afrunde dagen. Men lad så iøvrigt piben og cigaretterne hvile.

Hører du imidlertid til den gruppe, der helst skal vågne op med en cigaret i munden, stiller problemet sig helt anderledes. Til dig vil jeg sige: Prøv at holde inde. Ikke for at takkes forældre, røgfrie tropsførere, velmenende læger, traditioner, sparefanatikere m. fl., men ganske simpelt for at forsøge at genfinde den egentlige værdi bag den blå røg. Prøv at frigøre dig fra din trælleilværelse og lær dig selv op til at betragte rygningen som en værdi, der skal nydes, men ikke overdrives. Lader du engang imellem dine piber bliver helt kolde, bliver glæden så meget desto større ved gensynet. Skal der så være rigtig mening i galskaben, anvender du ikke de opsparede penge til en ekstra stor havanacigar, men betænker U-lands- eller spedalskhedskampagnen med beløbet. Så kommer der et nyt og overraskende perspektiv ind i dine bestræbelser på at finde tilbage til det, der engang var dit udgangspunkt: »Tobaksrygningen som en af tilværelsens små, gode glæder.«

Din forstående pibe- og cigarhund

PRIMI

FOR SKOVMÆND

26 års erfaring på 5 dage

Erfarne førere har i 26 år med held søgt at skabe den rigtige stemning på de stadig flere primitive kursus, — for at vise — ikke den eneste, men een af de måder en trop kan ledes på.

Kan du huske, hvordan det var at komme ned til patruljen første gang? — dengang du ingen kendte — og den beklemmende følelse indtil du opdagede, at I alle var kammerater? — det har du sikkert glemt! Men det oplever du også igen, — på primitivt.

Dine patruljekammerater har sikkert ligeså mange problemer som du, kom og snak med dem, og løs dem, — på primitivt.

Oplev fællesskabet der skabes på disse få dage i troppe og patruljer, kammeratskaber der ofte varer langt ud over denne påske, — men grundlægges — på primitivt.

Og så — den anstrengende hike, de spændende pionerarbejder, den krævende lejrspport, — og selvfølgelig ideerne, — nok til mange, mange ture og møder.

Tag på primitivt — og kom hjem med bevidstheden om, at du har oplevet noget, lært noget — og at kunne udrette noget.

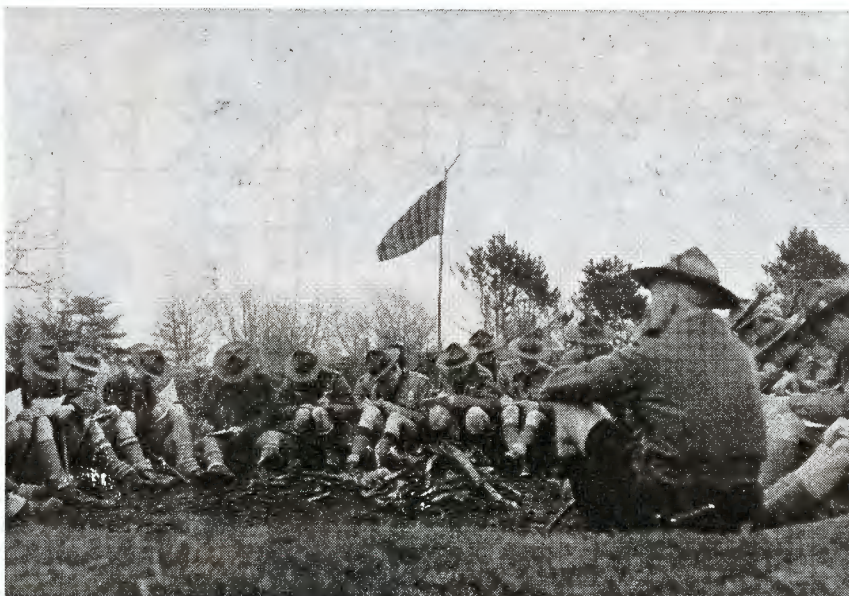
HVEM kan komme med?

— alle raske skovmænd, der ikke er bange for at vove pelsen!!

— som er fyldt 17 år den 1. kursusdag, kan gå i korte bukser selvom det skulle blive snevejr hele påsken, og som kan lege med, både når man skal være dreng og voksen, og som kan bevare humøret, selv når der stilles så store krav, at det bliver svært.

— ja, andet forlanges der faktisk ikke.

PÅSKEN

HVAD koster det?

Kursusafgiften er 25 kr. Korpset betaler $\frac{1}{3}$ af alle rejseudgifter (billigste rejsemåde), tropskassen normalt resten. Du kan selv frit vælge kursusstedet (såfremt det da ikke allerede er overtegnet). Benyt dig heraf og tag fortrinsvis på kursus i en egn, hvor du ikke er kendt eller sjældent kommer, og hvor du kan møde spejderkammerater fra hele landet.

HVORNÅR?

Kursus begynder skærtorsdag d. 19. april kl. 10,00 og afsluttes 2. påskedag så betids, at deltagerne kan nå tilbage til deres hjemby i løbet af eftermiddagen og aftenen. For kursus på Bornholm gælder dog specielt, at kursusedeltagerne først kan være tilbage med båden, der er i København tirsdag den 24. april om morgenen. Det samme gælder naturligvis for skovmænd, der deltager på Rosenholt, og som benytter rutebåden Alborg-København.

Tilmeldingsfristen er sat til 18. marts.

Din tropsfører har tilmeldesblanketten parat til dig. Den sendes til korpsskontoret, men skal gennem din tropsfører og divisionschef.

Påske-primi-
overraskelse
1961

HVOR?

Colleruphus nord for Gl. Holte er korpsets største førertrainingshytte, indviet i 1957. Nærmeste station er Holte. Colleruphus ligger smukt øst for Rude skov med udsigt mod øst helt ud over Øresund.

Kursusleder: distrikschef *Jørgen Christoffersen* (»Stoffer«), København.

Fjeldstauan. For første gang oprettes et primitivt kursus på Bornholm, og det bliver Fjeldstauan og korpsets nyhvervede grund i Paradisbakkerne, der tages i brug til dette formål. Fjeldstauan var Danmarks første vandrehjem, oprettet af rektor Hartvig Møller. Det ligger midt i et af Danmarks allersmukkeste områder, klippepartiet Paradisbakkerne, med søer, lyng og skov. Lejrpladsen ligger 3 km fra Nexø, og fra Rønne arrangeres der buskørsel direkte til kursus og retur for ca. kr. 6,00. Korpsskontoret har iøvrigt allerede reserveret plads til kursisterne på Bornholmerbåden.

Kursusleder: *J. B. Skotte Hansen*, leder af korpsets spejderarbejde.

Hylkedam ved Gelsted station på Vestfyn er korpsets største ejendom med 40 tdr. land gyvelbevoksede bakker, granplantager og lyngarealer. Hytten er fra 1947 og velkendt fra adskillige korpssarrangementer. Det er her Gilwell-kursus holdes hver sommer.

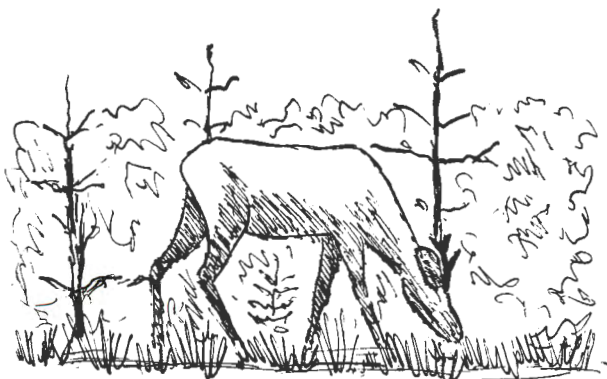
Kursusleder: divisionschef *Poul Erik Jensen*, Århus.

Rosenholt i Dronninglund Storskov nord for Alborg er 11 tdr. land stort og ligger midt i det pragtfulde terræn, der dannede rammen om sidste landsskovmandsturnering. — Kursus sørger for rutebiltransport fra og til Alborg. Korpset har reserveret plads på Alborgbåden til københavnere og andre deltagere øst for Store-Bælt.

Kursusleder: *Peter Viggo Mørch*, Fredericia.

Ryokol ved Gl. Rye med nærmeste station i Ry er indviet i 1953. Her ligger mere end 25 tdr. land med høje lyngbakker og venter på kursisterne sammen med det kupe-rede terræn omkring Himmelbjerget og de store skove syd herfor.

Kursusleder: kolonnechef *Ole Berner*, Fredericia.

RÅBUKKEN FEJER

Tekst og tegninger

ved MUGGE

Skovfoged Sørensen greb mig pludselig i armen og pegede over mod et par små lærketræer, der stak toppen op over den unge bøgebevoksning.

»Hvad er der?« spurgte jeg forundret.

»Hold mund og brug gluggerne!« hvislede han mellem tænderne, og jeg stirrede med stive øjne i den retning, han pegede.

Pludselig gav toppen af et af lærketræerne sig til at svinge frem og tilbage med små, hidsige bevægelser. Så holdt det op, men begyndte lidt efter i toppen af et andet træ.

»Kom med, men tys-tys!« hviskede skovfogeden, og sammen listede vi os meget langsomt ned ad en lille skovsti for at komme nærmere ind til det mærkelige, der skete derinde. Hemmeligheden ved at bevæge sig lydløst i skoven består i for hvert skridt nøje at udvælge sig en plet at sætte sin fod på, som ikke indeholder noget, som kan knase — f. eks. grene, tørre blade, sten el. lign. Da vi begge er velbefarne i den sport, lykkedes det os at komme helt lydløst frem til et sted kun en halv snes meter fra de mærkelige, rystende lærketræer. — Og hvad så vi så?

Et rådyr — en stor buk — stod med skrævende forben og gnubbede sine kraftige takker mod et træ — op og ned og op og ned, først den ene tak, så den anden. På takkerne og ned over panden sad nogle blodige trevler af hud, og flere af de nærmeste træer bar tydelige mærker af, at bukken også havde været dér. Barken var flere steder

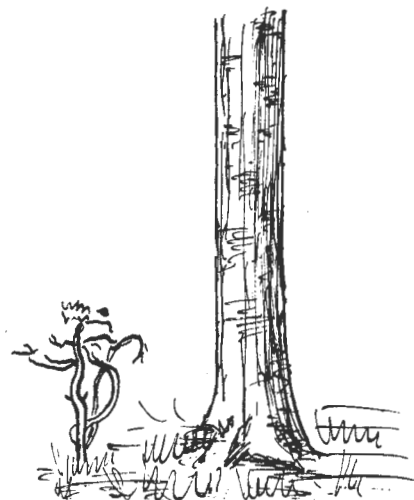
flænset op, og enkelte blodige pletter kunne også ses på de tynde stammer. Nu og da holdt den op, så sig lidt omkring, snusede til træet og fortsatte så igen. Lidt efter gik den igang med et andet træ i nærheden, men pludselig standse den med et ryk, så usikkert på os og tog så flugten gennem krattet med lange, fjedrende hop.

»Det var det,« sagde skovfoged Sørensen og rettede sin stive ryg. »Nu har du set en råbuk feje! Det er der ellers ikke ret mange, der har set. Den gnubber huden af takkerne hvert år i marts-april måned, men som regel foregår det ikke ved højlys dag«.

»Hvorfor fejer den kun på lærketræerne? Der er jo mange flere bøgetræer, og de må da være lige så gode«.

»Nej, der tager du helt fejl. Råbukken er ret kræsen i den retning — den foretrækker lærk og ask, men den kan bruge birk, el, bøg,

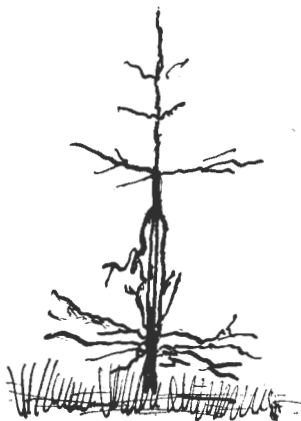
ædelgran og andre træsorter, men en sikker regel er, at den foretrækker de mere sjældne træarter fremfor de almindelige — det må være

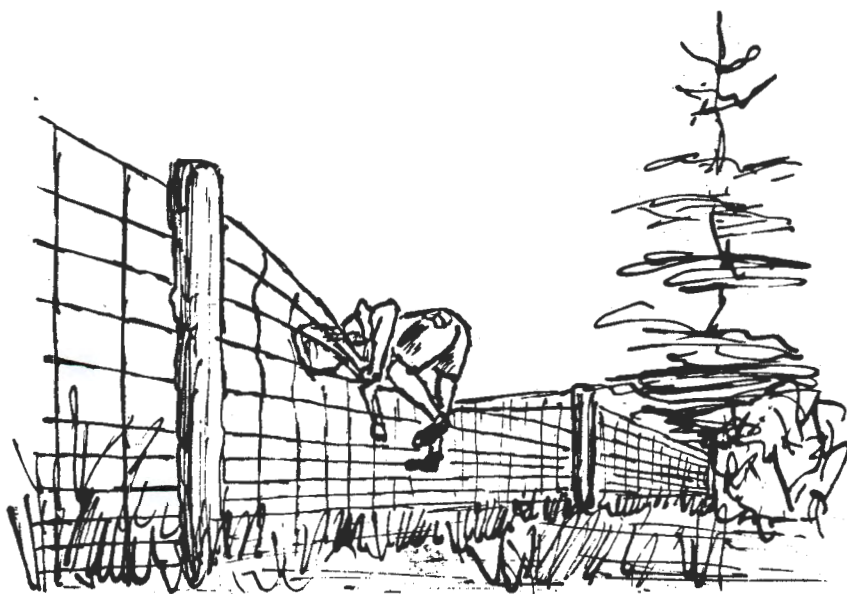

sjovere at gnide sig op ad noget sjældent og fint. Den tilbøjelighed er der jo også mange mennesker, der har —«.

Vi gik lidt rundt og så på skaderne. Det var gået ud over en snes træer, der alle var 2—3 cm tykke på det »fejede« sted. De fleste steder var barken efterladt i lange trevler på et ret langt stykke, og på nogle træer var den skrællet af hele vejen rundt om træet, så det ikke kunne undgå at dø over det ødelagte sted.

»Det er ikke småting, der kan ødelægges ved fejning. Inden bukken er færdig, kan den have spole-

ret et halvt hundrede træer. Når man så dertil lægger den skade, rådyrene gør ved at bide knopper og kviste af unge træer, så bliver det nogle dyre pensionærer at have i sin skov — dejlige, men dyre! Kom med her, så skal du bare se.

Vi gik et stykke gennem skoven og kom til en egebevoksning.

»Se nu disse egetræer her,« sagde skovfogeden, »de er nu ca. 15 meter høje og ca. 20 cm tykke. De har i deres ungdom for snart tyve år siden stået bag et hegn, indtil de var kommet op i den højde, hvor

rådyrene ikke mere kunne nå deres topknopper. Men udenfor hegn stod der en række egeplanter, der er lige så gamle som dem indenfor, men de er blevet bidt af rådyrene hvert år siden — med det resultat, at de ikke er blevet mere end en halv meter høje og kun 2 cm tykke!«

Det var tydeligt at se — langs hele den ene kant af egebevoksningen stod en række små, forkrøblede egebuske klods op ad de store træer. Det var vanskeligt at forestille sig, at de var lige gamle.

»Man kan gøre meget mod rå-

vildtets skader«, sagde skovfoged Sørensen. »Man kan tjære planterne, så de smager og lugter ubehageligt, man kan binde topknopperne ind i blår, så rådyrene får »hår i maden«, og man kan sætte forskellige metaldimmelimser på, så de stikker sig, men det bedste er at sætte et godt, højt ståltrådsnet omkring kulturen og så håbe på, at spejdere eller andre skovgæster ikke ødelægger hegn ved at kravle over det eller åbner lågerne — for så hjælper det hele jo ingenting!«

»Der findes jo nok skovgæster, der gør den slags ting, men spejdere — nej, aldrig!«

»Såh? —« sagde skovfoged Sørensen og så skeptisk ud.

»Garanteret nej! Enhver spejder ved, at man ikke må færdes gennem kulturarealer og slet ikke hverken kravle over eller gå igennem kulturhegnene.«

»Nå, — jamen så siger vi det,« glattede skovfogeden ud, hvorefter vi fortsatte gennem skoven i tavshed.

Gad vide, hvad han mon gik og tænkte på — ?

Mugge.

Mugge *OP*
L

ild på en ^{eller gammel}ny måde

HER ER EN HELT NY MÅDE AT FREMBRINGE ILD PÅ:

DU SKAL BRUGE ET STYKKE STÅL, F. EKS. EN GAMMEL FIL, DER ER GLATSLEBET PÅ DEN ENE SMALKANT. STRYG DEN MOD ET STYKKE HVIDFLINT. GNISTERNE OPFANGES I BLÅR, SOM STRAKS SVINGES I LUF- TEN ELLER PUSTES TIL IND- TIL ILDEN BLUSSER OP. METO- DEN ER MEGET EFFEKTIV!

Skipper fortæller om:

Vigeregler (for sejlfartøjer m. m.)

Det er indlysende, at man, for at trafikken til søs kan blive afviklet med mindst mulig risiko for sammenstød og ulykker, er nødsaget til at have et system af regler, efter hvilke skibene haver sig at rette, og disse færdselslove benævnes *søvejsregler* med specialtilføjelsen *vigeregler*. Efter disse regler foregår al sejlads, og da disse regler er internationale, kan der ikke her blive tale om højre- eller venstre færdsel, som tilfældet er på landjorden.

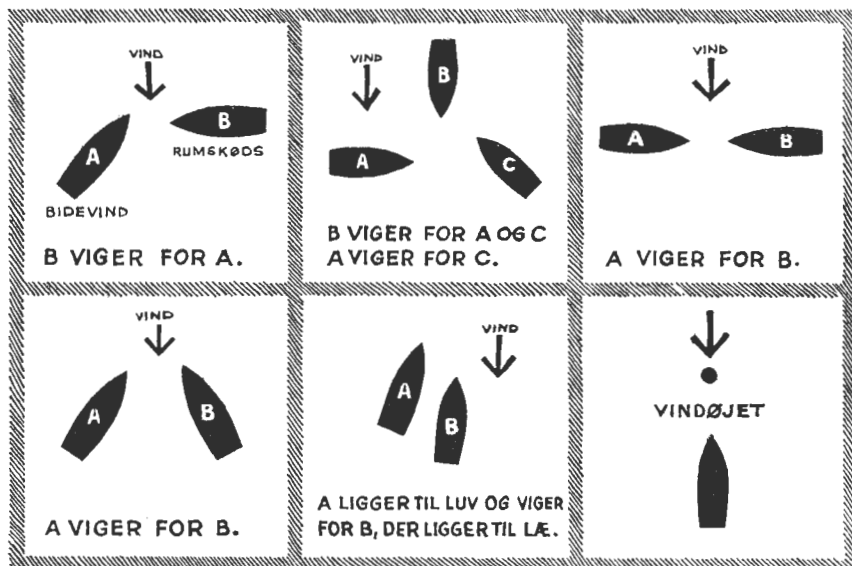
af det tilfælde, hvor et sejlfartøj *indhenter* et maskindrevet fartøj.

Vi starter med at redegøre for vigereglerne sejlfartøjerne imellem, da det jo er sådanne, vi mest kommer til at beskæftige os med i praksis. Derfor, når to sejlfartøjer møder hinanden, skal de gå af vejen efter følgende regler: Når to sejlskibe sejler kurser, så der kan opstå fare for sammenstød, skal et fartøj, der sejler rumskøds, vige for et fartøj, der sejler bidevind. Så er spørgsmålet, hvornår sejler man rumskøds

vind. At sejle på styrbords halse giver retten til vejen.

Men så kommer det svære. Vi tænker os, at to fartøjer sejler bidevind (eller rumskøds), med vinden ind på *samme* side, således at der kan opstå fare for sammenstød, hvem skal vige? Det skal det fartøj, der ligger til luv (nærmest vinden) og hvorfor? Jo, fordi dette fartøj, ligesom tilfældet er med de øvrige fartøjer, der under andre vindforhold skal vige, har det største spillerum, når der tages hensyn til, at vinden er deres eneste fremdrivningsmiddel.

Prøv at se på tegningerne, og konstater så, at et sejlfartøj, der ligger med vinden agterind, har en meget større vendecirkel, før det ligger i vindøjet, end et fartøj, der sejler bidevind eller rumskøds, eller også har det bedre plads at vende på, uden at komme til at genere sin modpart. Så I vil se, at det ikke er lavet uden logik. At sejle efter kapsejlsregler er en hel anden sag, nærmest en videnskab, der kræver nøjere studium, og som undertiden kan vende helt op og ned på de her anførte internationale vigeregler, men måske kan vi komme lidt ind på dette emne senere. Foreløbig vil vi i næste artikel sludre lidt om regler for maskindrevne fartøjer, indbyrdes og i forholdet til sejlfartøjer.

De internationale søvejsregler gælder overalt, undtagen — for en sådan undtagelse findes selvfølgelig også her — hvor særlige regler findes, f. eks. i indre danske farvande, hvor sejladsforholdene er så specielle, at normale regler ikke vil kunne efterkommes.

Men foreløbig holder vi os altså til de almindelige internationale vigeregler, og ligesom i den tidligere artikel om lanterneføring skelner man også her mellem sejlfartøjer og maskindrevne fartøjer, idet deres muligheder for manøvrer er vidt forskellige. Som hovedregel gælder, at et maskindrevet fartøj skal vige for et sejlfartøj, lige med undtagelse

og hvornår sejler man bidevind? Lad mig sige det kort. Man sejler bidevind, når man ligger så tæt til vinden som muligt, og man sejler rumskøds, når man ikke gør det. Bidevind sejler man med tothalede skoder, rumskøds, så snart man har slæk i dem.

Et sejlfartøj, der sejler læns (med vinden lige agter ind) viger for alle andre sejlfartøjer. Naar to sejlf. begge sejler rumskøds med vinden ind på modsatte sider, så skal det, der har vinden bagbord ind (sejler på bagbords halse) vige for det, der har vinden styrbord ind (sejler på styrbords halse). Den samme regel gælder for fartøjer, der sejler bide-

— Som PF har jeg efterhånden fundet ud af, at man spilder en masse tid ved altid at være præcis!

reb stige

BIND KNOBET SOM VED 1. DREJ
TRINET OG BIND VED 2. PÅ DEN-
NE MÅDE VIL KNOBENE BLI-
VE TRUKKET TOT FRA TO MOD-
SATTE RETNINGER

1 KNOBETS
FORSIDE

2 KNOBETS
BAGSIDE

INDSNIT

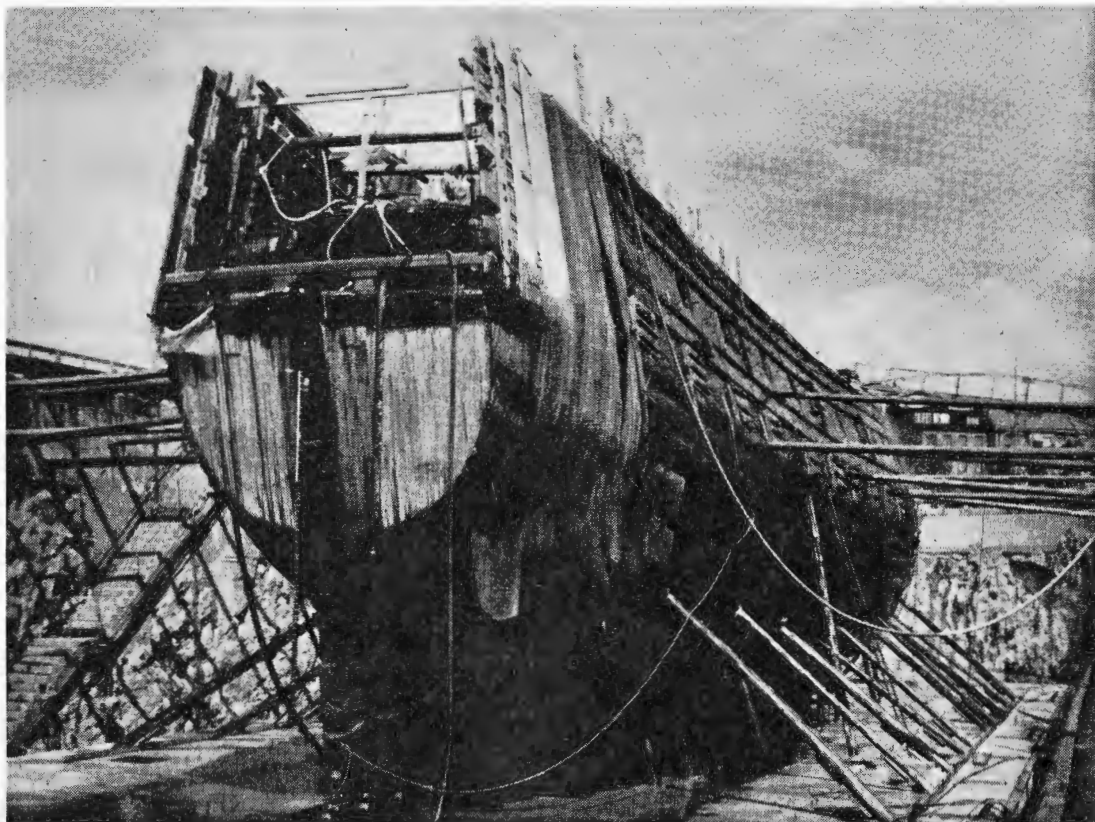
TRINENE BØR VÆRE 35-40 CM
LANGE OG MINDST 4 CM TYKKE.
LAV DEM AF HÅRDT TRÆ. HVIS
I BRUGER UDSAVEDE, FIRKANTE-
DE TRIN, MÅ I RUNDE KANTERNE.

TRINENE KAN NATURLIGVIS OG-
SÅ LAVES AF AFBARKEDE FRISKE
GRENE (N.B. TILLADELSE!)

3/8" TOWVÆRK ER
GODT TIL STIGEN.
REBET MÅ VÆRE
I GOD STAND.

SPLEJS
TOVETS
ENDER
SAMMEN
OG LAV
EN TAK-
LING OVER
SPLEJSNINGEN.

BEGYND
OG SLUT
STIGEN PÅ DEN-
NE MÅDE. DET
ER NEMMERE AT
KLATRE, NÅR NE-
DERSTE ENDE AF
STIGEN ER FAST-
GJORT.

W
A
S
A

FORTIDEN

Den 10. august 1628 var en søndag som så mange andre. Alligevel er denne dato gået over i historien for Sveriges vedkommende. Det var fint vejr hele dagen — solen skinnede — og søndag eftermiddag indbød stockholmernes til at gå en tur med familien. Men den dag var der et bestemt mål for søndagsturen: Havnen. Om eftermiddagen skulle et nyt skib søsættes — et af datidens »slagskibe« — regalskibet »Wasa«. Skibet skulle være et af de skibe, der skulle være med til at bygge Sveriges magtposition i Østersøen op.

Der skete noget i Sverige det år. Der var ligesom en masse rygter om »noget« i fremtiden. Den senere så berømte heltekonge, Gustav Adolf, var på den tid ved at opbygge sin stilling — og dermed Sveriges

stilling, som en magt i Nordeuropa, som man måtte tage hensyn til. Der var krig i Europa, trediveårskrigen, som så ud til snart at skulle ende med den tyske kejsers sejr over sine modstandere. Kun et par år efter skulle Europa genlyde af rapporter om de tyske kejserlige hæres nederlag f. eks. ved Leipzig og Lützen, hvor sejrherren var den dygtige feltherre fra nord, den svenske konge.

Det nye skib skulle hedde WASA. Dette navn havde en særlig klang i svenske folks øren. Wasa — eller Gustav Wasa — var kongens oldefar. Han havde taget ledelsen i kampen mod den i Sverige så forhadte Christian II — og han havde ført kampen til sejr. Denne sejr havde gjort Sverige uafhængigt, den havde dannet grundlaget for den

politiske og militære styrke, som Sverige de næste hundrede år havde opbygget, og den havde skabt grundlaget for udnyttelsen af alle de muligheder, som de svenske mineraler gav. Sverige var ved at blive økonomisk, politisk og militært en faktor, som allerede var en konkurrent for Østersøens herre, Danmark. Og mange år skulle der ikke gå, før Brömsebrofreden og Roskildefreden gjorde et stærkt indhug i Danmarks østersøbesiddelser: Jämtland, Härjedalen, Bohus Len, Skåne, Halland og Blekinge. Med sans for pengenes betydning placerede svenskerne i Polen og Rusland deres erobringer omkring flodmundingerne, således at alle skibe, der passerede, måtte betale told. Russerne var lukket helt ude fra østersøhavnene, og Polen blev alvorligt generet af svenskerne. Derfor havde den tyske kejser ikke svært ved at få den polske konge interesseret i at

WASA

støtte de kejserlige planer om et herredømme over Østersøen — kejserens styrker kunne anvendes til at nedkæmpe de forhadte svenskere.

Christian den Fjerde af Danmark havde forsøgt at blande sig i trediveårskrigen med et lidet heldigt resultat. Gustav Adolf var indviklet i krigshandlinger i det polske og preussiske område — han havde forinden sin afrejse hertil givet ordre til, at regalskibet WASA skulle bygges. Skibet skulle, hed det i den kongelige befaling, først og fremmest benyttes sammen med andre skibe af samme størrelse til forsvar af Stockholm, men det skulle holdes rede til at komme hurtigt til krigsområderne, hvis kongen sendte bud efter det. Kongen fik aldrig sendt bud — for kun en ganske kort tid holdt skibet sig oven vande — dets første rejse blev den sidste.

Efter Vespersangen i Stockholms kirker søndag eftermiddag mellem 15 og 16 skulle søsætningen foregå. Der har sikkert været mange mennesker i havnen som tilskuere. Man har beundret det nye skib, drøftet det, talt om dets fordele i kamp, og været stolte over det. Ombord på skibet var besætningen og en hel del gæster, man regner med

laveste kanondæks porte k der vandoverfladen, og var sede ind her. WASA rettedrigrig op efter dette. Den t og mere vand ind, og om 17 gik det stolte skib langbunds med flag og satte vende i vinden. Det skete favne vand.

Der opstod stor forvirring de mange tilskuere på land var imidlertid klare over skulle der bringes hurtig de mange skibbrudne om WASA. Af de ca. 200 omrende blev der reddet ca. bet var der ikke noget at med — det var gået til b og der blev det liggende. Det var triste tidender, de bringes kongen om den ulykke.

Skibets kaptajn Söfring blev dagen efter fængslet, 12. august påbegyndtes sø Dele af forhørsprotokollen varet, men desværre kan deraf læse, om nogen blev ret for skyldige, eller om blevet straffet.

Af de forskellige bemær der er faldet under forhø det slås fast, at skibet ha

FORTIDEN OP FRA HAVETS BUND

Nordeuropa, syn til. Der veårskrigen, skulle ende s sejr over et par år lyde af rap- kejserlige hæd Leipzig og en var den porden, den

hedde WA- en særlig øren. Wasa — var kon- taget ledel- Sverige så og han hav- Denne sejr pengigt, den get for den

politiske og militære styrke, som Sverige de næste hundrede år havde opbygget, og den havde skabt grundlaget for udnyttelsen af alle de muligheder, som de svenske mineraler gav. Sverige var ved at blive økonomisk, politisk og militært en faktor, som allerede var en konkurrent for Østersøens herre, Danmark. Og mange år skulle der ikke gå, før Brömsebrofreden og Roskildefreden gjorde et stærkt indhug i Danmarks østersøbesiddelser: Jämtland, Härjedalen, Bohus Len, Skåne, Halland og Blekinge. Med sans for pengenes betydning placerede svenskerne i Polen og Rusland deres erobringer omkring flodmundingerne, således at alle skibe, der passerede, måtte betale told. Russerne var lukket helt ude fra østersøhavnene, og Polen blev alvorligt generet af svenskerne. Derfor havde den tyske kejser ikke svært ved at få den polske konge interesseret i at

ca. 200 mennesker. Skibet målte 180 fod i længden — Stormasten ca. 169 fod, dybden 37 fod. Skibet var godt armeret med bl. a. 48 24 pundskanoner.

Fortøjningerne blev kastet, og skibet gled af sted. Der blæste en svag vind fra SSW. Man bemærkede, at skibet hældede lidt, men mente ikke, at det var noget alvorligt. Felttøjmesteren undersøgte dog, om kanonerne nedenunder var ordentligt fastsurret. Det var de. Der blev nu gjort klar til at sætte sejlene — velsagtens for at få en mere lige kurs — vinden blæste nemlig lidt i stød. Da skibet kom lidt ud i havneområdet, kom der et vindstød, der fik skibet til at krænge til læsiden, men det blev rettet op igen. Der blev nu givet ordre fra felttøjmesteren at læsidsens kanoner skulle anbringes i luvart, så skibet kunne blive helt rettet op igen. Pludselig krængede skibet igen, og

støtte de kejserlige planer om et herredømme over Østersøen — kejserens styrker kunne anvendes til at nedkæmpe de forhadte svenskere.

Christian den Fjerde af Danmark havde forsøgt at blande sig i trediveårskrigen med et lidet heldigt resultat. Gustav Adolf var indviklet i krigshandlinger i det polske og preussiske område — han havde forinden sin afrejse hertil givet ordre til, at regalskibet WASA skulle bygges. Skibet skulle, hed det i den kongelige befaling, først og fremmest benyttes sammen med andre skibe af samme størrelse til forsvar af Stockholm, men det skulle holdes rede til at komme hurtigt til krigsområderne, hvis kongen sendte bud efter det. Kongen fik aldrig sendt bud — for kun en ganske kort tid holdt skibet sig oven vande — dets første rejse blev den sidste.

Efter Vespersangen i Stockholms kirker søndag eftermiddag mellem 15 og 16 skulle søsætningen foregå. Der har sikkert været mange mennesker i havnen som tilskuere. Man har beundret det nye skib, drøftet det, talt om dets fordele i kamp, og været stolte over det. Ombord på skibet var besætningen og en hel del gæster, man regner med

laveste kanondæks porte kom under vandoverfladen, og vandet fosede ind her. WASA rettede sig aldrig op efter dette. Den tog mere og mere vand ind, og omkring kl. 17 gik det stolte skib langsomt til bunds med flag og satte sejl flyvende i vinden. Det skete på atten favne vand.

Der opstod stor forvirring blandt de mange tilskuere på land. Mange var imidlertid klare over, at nu skulle der bringes hurtig hjælp til de mange skibbrudne ombord på WASA. Af de ca. 200 ombordværende blev der reddet ca. 150. Skibet var der ikke noget at stille op med — det var gået til bunds — og der blev det liggende til 1959. Det var triste tidender, der skulle bringes kongen om den hændte ulykke.

Skibets kaptajn Söfving Hanson blev dagen efter fængslet, og den 12. august påbegyndtes søforhøret. Dele af forhørsprotokollen er bevaret, men desværre kan vi ikke deraf læse, om nogen blev erklæret for skyldige, eller om nogen er blevet straffet.

Af de forskellige bemærkninger, der er faldet under forhøret, kan det slås fast, at skibet har været

for smalt og for spidst i bunden. Desuden var der ikke tilstrækkelig plads til ballast, og det nederste kanondæks kanonporte lå for nær ved vandoverfladen. Det er nok så nogenlunde rigtigt, når retten fastslog, at skibet var velbygget, men havde forkerte dimensioner. Følgende er et uddrag af forhørsprotokollen:

Och berättatthe att när de låge wedh trånbodhen, för änn de ginge till segels, då sijdde det lefhet, då låp han (felttøjmesteren) nedher till stycken, och såg om det skulle finnas någet mangell, der war inthet men då ritte skipet sigh strax op igen. Då swarade Erich Jöns-son, hwru skulle han det (skibet) meera kunna barlasta, nör Skåtpartarna icke låge meer ähn 31/2 foot ifrån watnet

Der blev de følgende år gjort mange forsøg på at hente værdifulde ting op nede fra WASA, og særdeles var svenskerne interesseret i at få fat i bronzekanonerne. Både svenskere og udlændinge forsøgte med forskellige dykkerkonstruktioner, bl. a. var der forsøg med en stor klokke, som blev sænket ned i vandet. I klokken var der luft nok til, at en mand kunne arbejde en kort tid dernede på vraket af WASA. Den 1. april 1664 blev den første kanon hentet op, og i årene frem til 1685 fik man de fleste af dem op. Hvorledes, ved vi meget lidt om. Man forsøgte også at løfte

OP FRA HAVETS BUND

ca. 200 mennesker. Skibet målte 180 fod i længden — Stormasten ca. 169 fod, dybden 37 fod. Skibet var godt armeret med bl. a. 48 24 punds-kanoner.

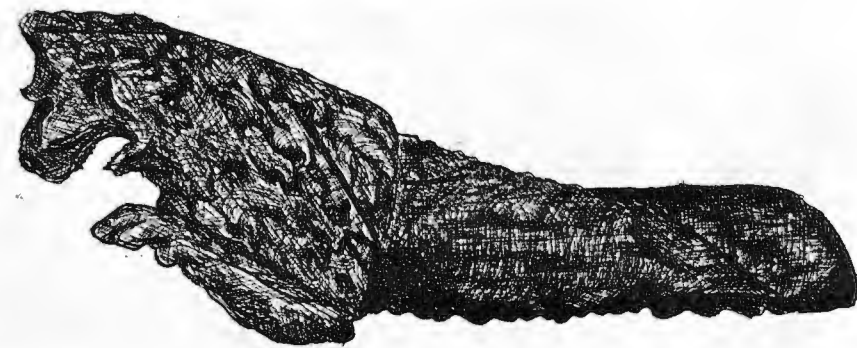
Fortøjningerne blev kastet, og skibet gled af sted. Der blæste en svag vind fra SSW. Man bemærkede, at skibet hældede lidt, men mente ikke, at det var noget alvorligt. Felttøjmesteren undersøgte dog, om kanonerne nedenunder var ordentligt fastsurret. Det var de. Der blev nu gjort klar til at sætte sejlene — velsagtens for at få en mere lige kurs — vinden blæste nemlig lidt i stød. Da skibet kom lidt ud i havneområdet, kom der et vindstød, der fik skibet til at krænge til læsiden, men det blev rettet op igen. Der blev nu givet ordre fra felttøjmesteren at læsides kanoner skulle anbringes i luvart, så skibet kunne blive helt rettet op igen. Pludselig krængede skibet igen, og

skibet op til overfladen, hvilket var teknisk umuligt den gang.

Efter at de ting, der var af værdi, var blevet hentet op fra vraget, gled erindringen om skibet mere og mere i baggrunden. Årti efter årti, og århundrede efter århundrede gik.

Det var en stockholmer, der fandt skibet igen. Han hedder Anders Fransén. Han havde netop som speciale at finde vrage af sunkne skibe fra Sveriges storhedstid, og i nogle avisartikler fra 1920 blev han gjort opmærksom på eksistensen af skibet WASA. Fransén begyndte med ekkolod og andre instrumenter at undersøge bundområdet i Stockholms havn; men først i 1956 efter et par års arbejde undersøgte han en mærkelig forhøjning på bunden af havnen. Stedet var ca. 30 meter dybt, hvilket passede udmærket med de oplysninger, man havde om det sted, hvor WASA var gået ned. I august 1956 fik Fransén noget sort eg op med sin »huggpipa«. Han fik så gennemført, at den svenske marines årlige dykkerprøver skulle foregå netop på dette sted. Dykkerholdets leder kunne meget snart meddele, at det drejede sig om vraget af et stort skib med kanonporte på siderne. Selvom det ikke var bevist, tydede alt på, at det var resterne af WASA, da den svenske flåde aldrig havde mistet andre store skibe i Stockholms havn. Skibets

bund lå nedsunket 3 til 4 meter i bundleret. Kølen befandt sig altså 35—36 meter under vandoverfladen. En af de tre master, fokkemasten, stod tilbage — den blev den 18. november taget op af hensyn til den risiko, den var for dykkerne.

Man begyndte at tale om mulighederne for at hæve skibet. Var det virkelig muligt? Hvilken tilstand var skibet i? Kunne trækonstruktionen holde til at blive hævet? Det var et vanskeligt arbejde for dykkerne. Som regel kunne de selv med elektrisk lys kun se 3—4 meter af skibet på en gang, men de kunne observere, at hele skroget var bygget af eg. Så godt eg var det, at søm, der blev slået i af dykkerne til bærelinen, bøjede. »Det klinger som stål«, sagde man om skibet. Den 5. september 1957 fik man en 24 punds kanon op, og den

blev beviset på, at vraget stammede fra WASA.

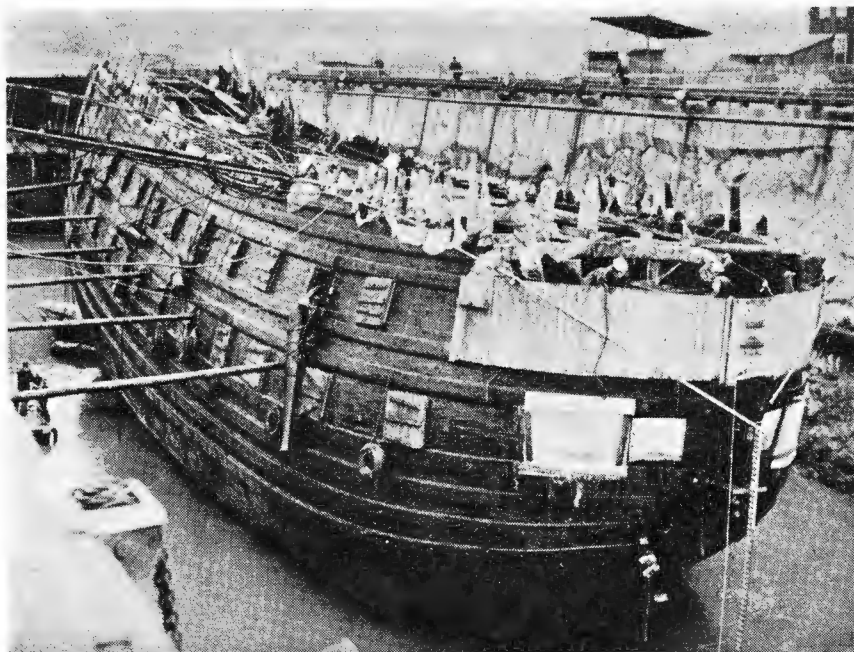
Vraget skulle hæves med løftekabler fra to jernpontoner. Deres løftekraft var 1200 tons, man regnede med, at WASAs vægt under vand var 750 ton, hvilket tal skulle forhøjes lidt af hensyn til den modstand som leret på bunden ville yde. Skibet stod kølret på bunden. Der skulle graves seks tunneler i leret under WASA, igennem hvilke løftekablet skulle drages. Først og fremmest skulle skibet kun løftes af grunden og føres ind på et mere bekvemt sted, men stadig under vandets overflade.

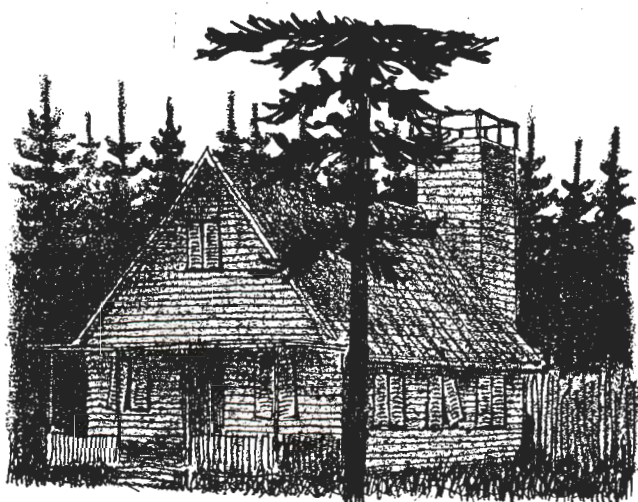
Den 20. august 1959 var alt klart. Man begyndte at lænse jernpontonerne. Ved 16-tiden kunne en dykker melde, at agterstavnen havde lettet 4—5 cm. Kl. 16.45 kunne man meddele, at bundleret, der i 331 år havde holdt WASA fast i sit greb endelig havde sluppet sit tag, overvundet af pontonernes mægtige løftekraft. WASA var løs.

Tidlig i foråret 1961 var alt klar til at løfte skibet op over overfladen. Pumperne blev startet, og langsomt halede man kablerne ind. Langsomt hævedes skibet fra bunden og brød overfladen — og skibet blev ført i tørdok i Stockholms havn. Skibet er af mange grunde meget interessant for os i dag. Først og fremmest er det bygget i en tid, hvor man ikke arbejdede efter detailtegninger, hvilket sikkert er grunden til de konstruktionsfejl, der var skyld i WASAs forlis. For det andet er det i sig selv spændende at have et skib fra trediveårskrigen, hvilket er velbevaret — kun beskadiget af ankere, som skibe har smidt ned i det.

Stockholm bliver en endnu mere interessant by at besøge, når WASA bliver tilgængelig for besøgende.

Walter Dalland.

HUSET MED MASKERNE

AF ROBERT FISKER

Illustration:
OLE HANSEN

3. KAPITEL

2. KAPITEL (fortsat)

Erik fulgte ham ud til vejen. Her sprang Ole på cyklen, og snart var der ikke andet at se af ham end dynamolygtens hoppende og svingende lys, som hurtigt tog af i styrke og størrelse.

Erik slukkede den ene lygte og gik tilbage til huset, hvor han satte sig på den faste bænk ved siden af hovedindgangen. Her havde han da i det mindste ryggen dækket. Nu og da lod han strålerne fra lygten feje hen over grunden foran huset og hen langs huset til begge sider, men da han havde siddet lidt, holdt han op med det. Det var, ligesom han bedre kunne vænne sig til mørket, blive mere fortrolig med det, når han ikke havde lygten tændt. Så kunne han ganske vist ikke se ret meget, men til gengæld kunne han heller ikke selv ses, hvad han jo derimod kunne, når han sad og viftede med den tændte lygte.

Han tændte lygten endnu en gang, men kun et kort nu for at se på sit ur. Der var kun gået små fire minutter, siden Ole var kørt af sted til købmand Madsen. Hvor hurtigt kunne han mon køre det stykke vej i mørket? På syv eller otte minutter vel. Så skulle han have fat i købmand Madsen og snakke med ham. Det tog vel en anden halv snes minutter, og så skulle han tilbage igen. Han kunne ikke vente ham tilbage før om en snes minutter.

Han blev brat revet ud af sine tanker af en eller anden skarp lyd ude fra mørket. Det lød som en tør

gren, der blev knækket. Lyden kom fra venstre, hvor de høje, gamle graner stod tæt og vildsomt. — Nå, det kunne være et dyr, som havde trådt på en gren. En ræv eller en grævling — eller —. Så, der var lyden igen! Den kom et stykke borte fra. Eriks finger krummede sig over kontakten på lygten, men slappedes så igen. Dybt inde mellem granerne så han nogle urolige lysglimt.

3. KAPITEL

Ole kørte til, alt hvad han kunne hen ad den mørke, ujævne vej gennem plantagen. Nu og da måtte han tage nogle voldsomme sving for at undgå at vælte eller skride ud i vejens sand. Han måtte se at komme så hurtigt som muligt ind til købmand Madsen og tilbage igen. Det var ikke hyggeligt for Erik at skulle vente mutters alene ved sommerhuset i dette bælgmørke.

Købmand Madsen skulle lige til at lukke, da Ole smed sin cykel op ad muren og løb hen til butiksdøren.

— Godaften hr. Madsen. Har De en besked til mig fra hr. Larsen — fra Simon Larsen?

— Hvad for noget? — Købmand Madsen rynkede brynene og så på Ole over brillerne, så lysnede det pludselig i hans runde, røde ansigt til et genkendelsens smil. — Åh, ja, nu kan jeg kende dig igen. Du var

(fortsættes side 56)

Lyt her, oh ulve

En ulv giver aldrig tabt

Sådan lyder anden del af ulveloven, og det betyder, at man venter af en ulveunge, at han er udholdende. Er han gået i gang med et stykke arbejde, så gør han det færdigt. Dette gælder også stjernearbejde og duelighedstegn.

Der er også en anden måde, på hvilken han kan vise sin udholdenhed. Som ulveunge bør man ikke give efter overfor trangen til at være doven og gnaven, til at snyde og surmule eller at opføre sig som Bandarlog.

En ulveunge giver aldrig tabt, når det gælder om at kæmpe mod sine dårlige vaner.

God jagt, ulve!

Lily

ULVE, SE HER

I spejdermagasin for dec. blev der fortalt om, hvordan I kunne tage »Samler« og der var tegninger af forskellige ting, som I kunne samle på.

Hvad med at samle på mærker og duelighedstegn fra et andet land? Ideen hertil har jeg fået, fordi der foran mig ligger et brev fra en engelsk ulveunge. Han sender sit divisionsmærke, og han vil meget gerne bytte mærker med en af jer. Han har været på ferie i Danmark i sommer, og han har skrevet til mig, da han slet ikke traf ulveunger, mens han var her.

MANEDENS 30 KM TURE

- 14 ulve fra Ivar Huitfeldt
- 9 ulve fra Herluf Trolle.
- 13 ulve fra Prærieulvene, 1. Budinge.
- 11 ulve fra Polarulvene, II Herlev.
- 18 ulve fra 6. Østerbro.
- 12 ulve fra Christian IIs flok
- 8 ulve fra 1. Sønderborg.
- 18 ulve fra 1. Farsø.
- 7 ulve fra 3. Næstved, Waingunga.
- 7 ulve fra 1. Høng.
- 25 ulve fra 1. Haderslev.

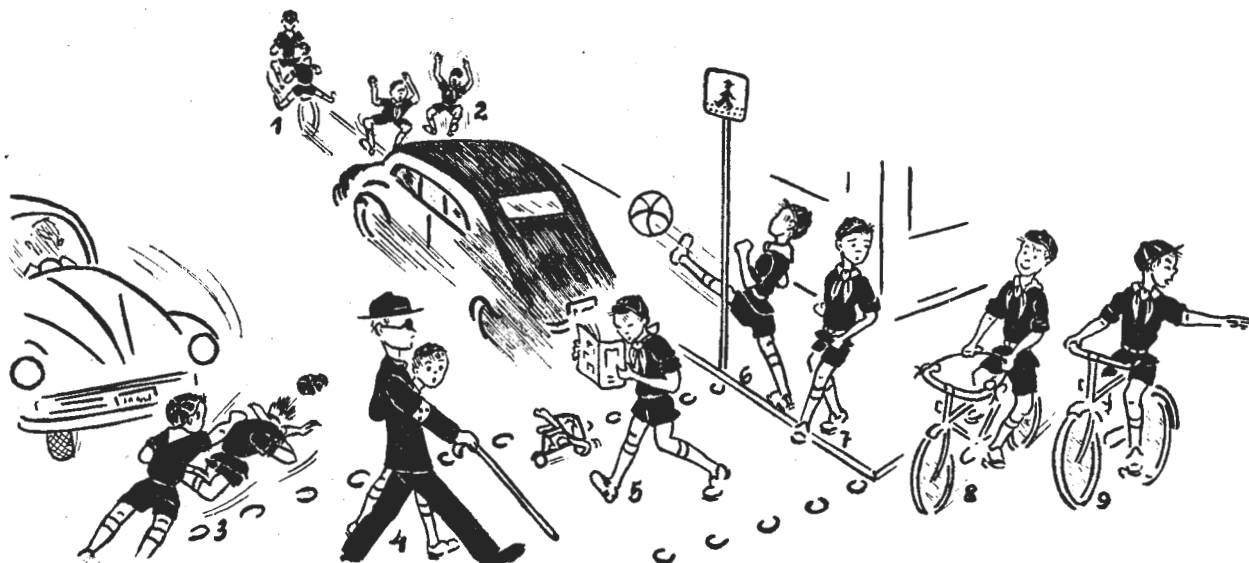
Prøv at snakke med jeres fører, om hun vil hjælpe (eller kan I selv skrive engelsk?) og send så navn og adresse ind til redaktøren af Spejdersnes Magasin.

Så snart jeg får besked om det, sender jeg den engelske ulveunges brev og mærker.

Ulvehilsen
Fox

KENDER DU FÆRDELSREGLERNE?

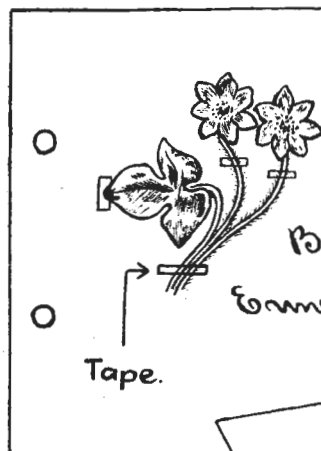
Se på disse ulveunger og find ud af, hvad de laver af rigtige eller forkerte ting. Løsning finder du bag i bladet.

DUELIGHEDSTEGN

BOTANIKER

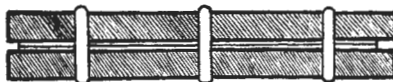

Blå onemone.
Emmelunden 26-3-62.

LILY fortæller og ESKE tegner

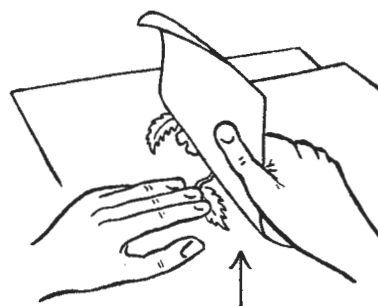
- Før at få dette mærke skal du:
1. Lave en samling på 20 presede blomster og blade, opklæbet på papir og forsynet med navn, findested og dato,
 2. fremvise en kasse med karse, radiser eller lignende, som du selv har sået og passet, eller fremvise en kasse med et stykke »skovbund«, som du ved forårstid har gravet op og passet fra spiring til blomstring.

Hvad det første krav angår, så er det vigtigt, at du har dit materiale i orden. At du finder en bog i en passende størrelse. Det bedste ville nu være nogle løse blade med huller i den ene side og en mappe i samme størrelse med en split i, hvori du kan samle bladene. De blade og blomster, du samler, lægger du omhyggeligt i pres. Sørg for at blomster og blade er glattet rigtig ud, før de kommer i pres. Det bedste til at lægge dem på er det grå »blomsterpapir«, man kan få hos boghandleren.

3 pres
mellem
2 træ-
plader,
der pres-
ses sam-
men med
elastik.

Tunge bøger
kan også
bruges som
»presser.»

Avispapir eller
blomsterpres-
ningspapir.

Når planten er fint presset, sættes den ved hjælp af tape på et af de løse blade, og du skriver plantens navn, findested og dato på bladet, før du sætter dette ind i mappen.

Det andet krav skulle jo ikke være svært at klare for dig. Det er navnlig morsomt at se, hvad man kan få ud af et sådant stykke skovbund.

HUSET MED MASKERNE

(fortsat fra side 53)

her i sommer og boede hos Simon Larsen. — Er du alene. Hr. Larsen talte om dig og en til?

— Ja, Erik, han venter nede ved sommerhuset! — gispede Ole, — har De nøglen til huset?

— Nøglen! — Nej, det har jeg ikke. Hr. Larsen — det er din onkel, ikke? — ja, det synes jeg nok, jeg kan huske. Din onkel var her ved femtiden. Vi havde haft bud efter ham ude i huset, for der blev ringet fra byen. Han skulle derind i huj og hast og ordne noget. — Og så bad han mig, om jeg ville huse jer to til i morgen, når han kom igen. Men nu har han ringet, lige ti minutter før du kom, at han kommer omkring klokken ti, og så tager han jer med i vognen her!

— Skal jeg så hente Erik? — spurgte Ole, der følte sig både glad og lettet ved at få en løsning på mystikken.

— Ja, vel skal du så! — Skal min søn ikke hellere følge med dig derned? — Købmand Larsen havde allerede vendt sig for at hente sin voksne søn.

— Nej, det behøves ikke, hr. Madsen! — udbrød Ole rask, — det klarer jeg hurtigt alene!

— Sikke noget sludder, dreng. — I tager varevognen, så er I dernede i løbet af nul komma fem. — Harald! — råbte han ud gennem døren til bagbutikken, — har du kørt varevognen ind? —

Få minutter efter sad Ole ved siden af Harald i varevognen og kørte ud ad vejen til plantagen.

Undervejs måtte han fortælle Harald om deres tur til Strandby, og inden han blev færdig, var de nået til korsvejen og drejede ind ad den smalle vej til onkel Simons sommerhus.

Harald drejede vognen sådan, at dens lygter lyste lige ind på grunden.

— Nu kan du rende ind og hente din kammerat og jeres sager — sagde Harald, — så lader jeg vognen holde her og lyse for jer.

Ole nikkede og sprang ud af vognen. Sommerhuset lå fuldt belyst af bilens lanterner. Han kunne se Eriks cykel for gavlen af huset og deres oppakning, som lå ved siden af den.

— Erik! — råbte han, — hvor er du?

„JULESTAFETTEN“

1. Charlottenlund trop udsender traditionelt et kæmpejulennummer af tropsbladet STAFETTEN. I år er bladet udkommet med lidt over 20 sider indeholdende et væld af udmærkede artikler. Stafetten frem-

stilles på troppens duplikator af skovmandspatruljen og nogle tropsassistenter. Skitsetegningen er taget fra Stafettens forside. Mon ikke Stafetten skulle være landets største tropsblad?

Han løb hen til hovedindgangen. — Der er ingen Erik at se! — Han løb rundt om huset og hen til udhuset. Der var heller ingen Erik! — Han kunne mærke, hvordan blodet løb ham til hovedet.

— Erik! — Hvor er du? —

Der kom intet svar.

Nu lød der tydelig støj inde fra mørket under granerne. Både Ole og Harald løb hen mod skoven, og endnu inden de nåede derhen, kom en skikkelse tumlende ud derfra.

— Erik, hvad er der sket? — Ole løb sin kammerat i møde. Da han fik ham hen i skæret fra billygterne så han, at Erik havde et sår i panden. — Jeg ville se, hvem der var ovre ved huset — det med maskerne — og så faldt jeg vistnok over noget derinde i mørket. Jeg slog hovedet mod en af granerne, — og —

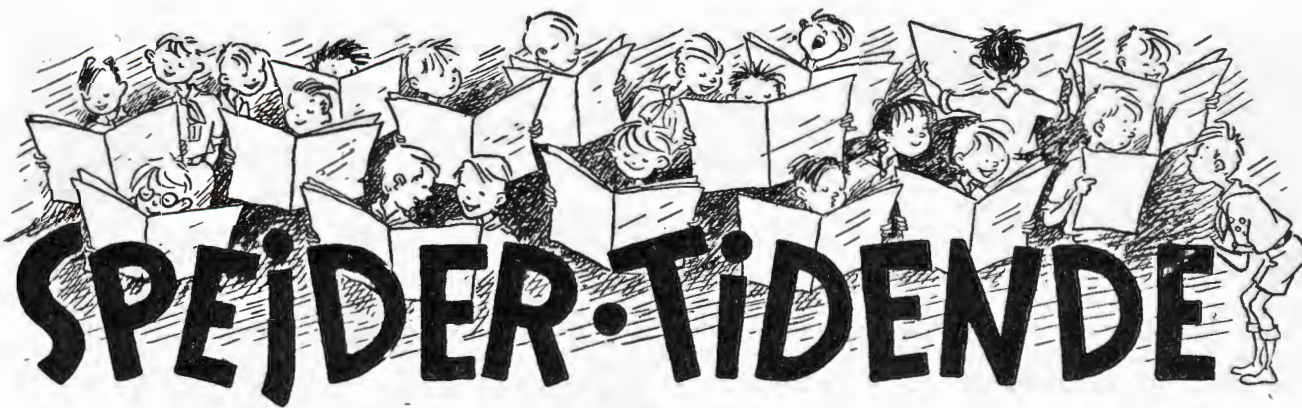
og så må jeg være besvimet, for så husker jeg ikke mere, før jeg hørte dig råbe lige nu! —

— Lad os få ham ind i vognen, — sagde Harald, — nu henter jeg hans cykel og jeres bagage, og så kører vi hjem! —

På vejen kom Erik helt til sig selv igen og fortalte om det lys, han havde set inde i skoven. Han var gået efter det, fordi han i begyndelsen troede, at det var Ole, som vendte tilbage, men så blev han klar over, at lyset kom fra huset med maskerne, og så var det, at han var snublet over noget og havde slået hovedet.

— Det var da sært, — sagde Harald uden at tage blikket fra vejen foran sig, — der bor ingen i huset med maskerne! —

(fortsættes næste nr.)

SPEJDERNYT FRA NÆR OG FJERN

Et hjørne af
tropslokalet i
1. Bogens nye hus.

Nyt spejderhus bygget på 102 dage

I maj måned 61 brændte 1. Bogen-se trops hus, og sorgen var naturligvis stor, idet alt gik tabt. Også standere og trofæer samlet igen-mange år blev flammernes bytte. Men nu smiler spejderne i Bogen-se igen! Et nyt hus, som alle må misunde dem, er nu rejst på tomten af det gamle.

Besjælet af en vældig energi gik man nemlig omgående i gang med at genopbygge. Allerede efter sommerferien tog man fat med tegninger, tilbud o.s.v., og fra september gik det løs for fuld kraft. For at gøre det så økonomisk som muligt, blev huset bygget på den gamle grund, som blev forlænget 3 meter. Spejderne — med tropsfører Kaj Nielsen i spidsen — har selv udført alt arbejdet: støbt grund, gravet kloaker, støbt gulve, lavet tag, indvendig vægbeklædning, lofter, isole-

ring, planering, maling etc. Der har kun været håndværkere på selve murværket, der står i gule teglblosten. Huset er på ca. 120 m² og indeholder entre, pejsestue, køkken og to patruljelokaler.

På grund af den voldsomme energi og fart, man havde haft på, kunne huset indvies allerede den 2. december 61. Det skete i overværelse af en lang række gæster. Radio Fyn var også kommet til stede og optog forskellige glimt, som udsendtes dagen efter.

Om aftenen efter indvielsen, var der fest på Bogen-se hotel, og alle kunne være tilfredse ovenpå et stort, godt og hurtigt gennemført arbejde.

Sving i æbleskivepanden

Spejderne i Vordingborg plejer hvert år at sælge julenæg for at skaffe midler til troppens julegood-turn. I år prøvede man imidlertid noget

nyt, idet man tog konsekvensen af, at vi lever i mejetærskernes tidsalder, hvor det er forbundet med betydelige vanskeligheder at skaffe havrenæg. I stedet for solgte man varme æbleskiver. Den første dag holdt man åbent i fire timer, og der solgtes ikke mindre end 1000 æbleskiver. Det vil sige, at de to spejdere, der betjente æbleskivepanderne, bagte ca. 250 i timen. — I løbet af de tre dage fik man et pænt beløb ind til jule good-turn'en. de eneste, der blev snydt, var altså fuglene, der ingen julenæg fik.

Biblioteks-good-turn i Nakskov

For nogle måneder siden fik folke- og invalidepensionisterne i Nakskov sammen med deres pension en meddelelse fra biblioteket, hvori man tilbød dem at låne bøger ved hjælp af spejderne fra 1. Nakskov, som i stedet for dem selv låner og afleverer bøgerne på biblioteket.

Især i vintermånederne benytter mange sig af denne mulighed og Nakskov-spejderne har travlt. Tropsbladet »Totem« indeholder en liste over de spejdere, der i hver enkelt uge »har vagt«. Disse spejdere sørger så for, at bøgerne rettidigt bliver bragt ud til de ældre mennesker, der har svært ved at gå, især i dårligt vejr.

Som en slags fodnote står der i »Totem«: Husk at I optræder som troppens ansigt udadtil, så svigt ikke denne tillid (det værste en kineser og en spejder kan, er at tabe ansigt på den måde).

Det lyder, som om det er en virkelig fin idé, 1. Nakskov her har taget op. Held og lykke med den.

Hjerringspejderne på erhvervsløb

Spejderne i Hjørring har for nylig prøvet noget helt nyt, idet de har været på et såkaldt »erhvervsløb«. De besøgte forskellige erhvervsvirksomheder i byen, og i stedet for de gængse spejderopgaver som morse og knobbinding løste patruljerne denne aften opgaver i tilknytning til de forskellige erhvervsgrene.

Seks af byens forretningsdrivende havde velvilligst stillet deres virksomhed og tid til rådighed for spejderne. Af de opgaver, spejderne blev stillet overfor, kan nævnes adskillelse og samling af en scooter-karburator, blanding af farver til forudbestemte nuancer af maling samt afvejning og pakning af en købmandsordre. Samtidig med at patruljerne løste disse opgaver fik de et interessant indblik i — og jo også en smule øvelse i — arbejdet og arbejdsvilkårene på de seks virksomheder. På denne måde fik øvelsen karakter af en praktisk erhvervsvejledning.

En virkelig god idé, som Hjørring-spejderne havde ære af, og som skaffede dem en vigtig good-will blandt byens forskellige erhvervsdrivende.

Ebeltoft-spejderne får gave fra banken

Det er jo ikke altid lige nemt for en spejdertrop at få det til at løbe rundt rent økonomisk. Ikke mindst udgifter til hytter og lejrmateriel er en slem hovedpine mange steder. Men der er da også folk, som er villige til at hjælpe, — således har spejderne i 1. Ebeltoft trop for nylig modtaget 200 kr. fra Sparekassen for Ebeltoft og omegn til hjælp til fornyelse af troppens materiel. — Det er jo unægtelig et eksempel, som vi kunne ønske måtte smitte.

Øbroerne

er navnet på Østerbrodivisionens fører- og skovmandsblad. I en tid, hvor ellers »bladdøden« florerer, er det rart at kunne konstatere, at et blad som Øbroerne passerer sit 25 års jubilæum — og gør det i fin stil med et flot jubilæumsnummer, bl. a. indeholdende hovedpunkterne fra de 25 års københavnske spejderreportage.

Her ser I Gram spejdernes fine og store tropshus, som de byggede i fjor. For størstedelen uden fremmed hjælp.

En velvoksen totempæl

Det tog en indianerhøvding og hans nevø seks måneders hårdt hugge- og skærearbejde at fuldføre den 60 fod høje totempæl, som er afbilledet her. 1 fod er 0,3 m, så kan I selv regne længden om til dansk mål. Totempælen står udenfor Canada-spejdernes hovedkvarter i Ottawa. Dens værdi er mere end 3.000 engelske pund, og det er dog noget, når 1 eng. pund er ca. 20 kr, ikke? Den er en gave fra spejdere og spejdervenner i »Britisk Columbia«. Totempælen »fod«, der er 4,5 fod i diameter og 10 fod høj er støbt ned i en cementklods, der vejer ikke mindre end 78 tons.

Den 19. juli 1901 blev der i den amerikanske by Seattle opført en totempæl, som var 60 fod høj. Den var en gave fra spejdere og spejdervenner i »Britisk Columbia«. Totempælen »fod«, der er 4,5 fod i diameter og 10 fod høj er støbt ned i en cementklods, der vejer ikke mindre end 78 tons.

世界童子軍簡介

丹麥 (Denmark)

Kan du læse kinesisk?

Det er formodentlig ikke mange af spejderne i vort korps, der er i stand til at tyde ovenstående lille notiits, der er taget fra Formosa-spejdernes blad. Det er ellers kedeligt nok, for efter alt at dømme handler den om vort korps og om spejderbevægelsens start i Danmark. »Overskriften« (det er den, der står yderst til højre, og som jo efter kinesisk skik læses fra oven af og nedad), betyder nemlig Danmark, hvad der nu ikke er så svært at finde ud af, eftersom det samtidig står på engelsk. Lidt »nede« i teksten, d.v.s. mere til venstre, ser man navnene på henholdsvis Oscar Hansen, som holdt det foredrag, som startede spejderbevægelsen i Danmark, og Ove Holm, vor forhenværende spejderchef. Sidstnævnte må dog finde sig i at få sit navn stavet lidt forkert, men om identiteten kan der vist ikke herske nogen tvivl. Men hvad mon der ellers står i artiklen?

DYE·DAVNE·TIL ·ÆRES·SIDEN

RIDDERE

- Riisskov trop**
PF Hans Hansen
PF Peter Hansen
PF Mogens Nielsen
SM Ib Petersen
SM Mogens Fisker
SM Karsten Gråbæk
SM Karsten Rasmussen
SM Ole Madsen

Bytroppen, Nykøbing F.

- PF Finn Munksbo
Gram trop
SM Henrik Hjort Madsen

1. Århus

- Peder Westphal
Per Severinsen
Jørgen Hansen

1. Kolding

- Poul Hauschildt
Karl af Riise, Søra
PF Asger Mørup
Mogens Kalkau

Dybendal trop

- Mogens Jørgensen
1. Østerbro
SM Knud Christoffersen

Aaby-Hasle trop

- SM Erik Torrild
PF Hans-Jørgen Kristensen
Mikkel Skov, Dragør
Ole Olsson

VANDRINGER

60 km

2. Odense

- PA Willy Petersen

75 km

Bytroppen, Nykøbing F.

- Per Sloth Hemse
Ole Simonsen

1. Korsør trop

- PF Arne Hansen
Benny Jørgensen

90 km

1. Grindsted trop

- Robert B. Hansen
Jørgen Krejberg

100 km

Chr. d. II, Nyborg

- PF John Lehmann Pedersen
PF Erik Johansen
PA Henning Pedersen
PA Preben Jakobsen
Lars Kellermann
Niels Green Hansen

1. Birkerød

- SM Ejnar Molte Pedersen
SM Peter Tscherning

VÆBLERE

Skansetroppen, Fredericia

- PF Bjørn Mathiasen
PF Jørgen Buhl
PF Knud E. H. Petersen

3. Godthåb

- SM Arne Holst-Christensen

1. Hellig Anders, Slagelse

- PF Lars Ole Hansen
PF Ole Lilbye

Carl Adeler, Svinninge

- PF Peter Jespersen

1. Grindsted trop

- PF Bo Skødt

1. Riisskov trop

- PF Finn Seidelin
PA Per Sminge
PA Jørgen Gottwald

Bytroppen, Nykøbing F.

- Karsten Michelsen
Christian Rosendahl
Jens Kjeldsen

Thorkild Kastberg

Otto Thorup

Ole Hansen

Jesper Ribold

Lasse Hansen

Peter Funck

Finn Werenberg

Hans J. Jørgensen

Jørgen Mathiesen

1. Sønderbro

- PF Claus Jensen

Gram trop

- PF Tore Blåbjerg
PF Ole Madsen

3. Sønderbro

- PF Steen Reenberg
PA Mogens Steinlein

1. Århus

- Kresten Skov
Erik Hellstern
Henrik Hansen

Erik Menved, Horsens

- Birger Rahbek

2. Odense

- PF Kai Erik Kristiansen

- PA Willy Petersen

- Søren Petersen

1. Kolding

- Poul Ladekjær

5. By

- PF Henrik Madsen

Karl af Riise, Søra

- PA Poul Jensen

2. Køge

- PF Jørgen Blaastrup

Aaby-Hasle trop

- PF Mogens Bruun

- PA Preben Rasmussen

- PA Sven Skærbæk Lindberg

- PA Jes Jessen

- Finn Schou Pedersen

Chr. d. II, Nyborg

- PF Erik Johansen
PA Henning Pedersen

Mikkel Skov, Dragør

- Henning Jørgensen

Dybendal trop

- Niels Andersen

- Bent Jørgensen

- Per Storm

- Leif Kjeldsen

1. KL-SPEJDERE

1. Hellig Anders, Slagelse

- PF Lars Ole Hansen

1. Riisskov trop

- SM Ole Madsen

- PF Mogens Nielsen

Bytroppen, Nykøbing F.

- PF Jørgen S. Christiansen

- PA Claus Benne

- PA Flemming Jahnsen

1. Sønderbro

- PF Claus Jensen

- PF Hans Erik Christensen

- PF Bjarne Lund Hansen

- SM Jan Deigaard

Erik Menved, Horsens

- PF Thorkil Zeuner

2. Odense

- PF Mogens Vinter

Karl af Riise, Søra

- Mogens Kalkau

- Niels Olsen

- Peter Tybrind Jensen

- Viggo Tybrind Jensen

- Kaj Gnistrup

Aaby-Hasle trop

- PF Hans-Jørgen Kristensen

- PF John Kroth

- PA Sven Skærbæk Lindberg

Chr. d. II, Nyborg

- SM Jens Beck Pedersen

- PF Erik Johansen

Mikkel Skov, Dragør

- PF Christian D. Hollænder

- PF Carsten Philipsen

Dybendal trop

- Mogens Jørgensen

2. Køge trop

- PF Jørgen Blaastrup

- PF Knud Amnitzbøll

- PA Søren Amnitzbøll

3. LØB

Bytroppen, Nykøbing F.

- SM Poul Bernard Gøj

Gram trop

- PF Ole Madsen

3. Vesterbro

- SM Hans-Eric Bøttern

- SM Carsten Schultz

Spejder-bilorienteringsløb

Der er mange måder at tjene penge på, og eftersom motoriseringen er en fremadskridende kendsgerning, har spejderne i Grindsted i samarbejde med de blå pigespejdere taget konsekvensen og arrangeret et bil-orienteringsløb for byens borgere for at pynte lidt på spejderhytten »Pinerpok«s regnskab.

Løbet var på 40 km, og der startede 21 vogne. Alle syntes, at det var en god og helt uortodoks idé,

Grindsted spejderne her havde fået. Ved start og mål solgte pigespejderne forfriskninger, kaffe og smørrebrød til købere og tilskuere. Man fik et pænt overskud ud af anstrengelserne.

Løsningen på

»Kender du færdselsreglerne«:

Nr. 1 forkert — 2 forkert — 3 forkert — 4 rigtig — 5 forkert — 6 forkert — 7 rigtig — 8 forkert — 9 rigtig.

SPEJDESKOEN — atter på lager

Godkendt af korpset. Juchtenlæder og med såler med 90 dages garanti. God som skole-sko — og så er den randsyet.

størr.	34	35	36	37	38	39
	57,00	59,00	61,00	63,00	65,00	67,00
		40	41	42	43	44
		70,00	72,00	74,00	76,00	78,00

SKISTØVLER

som tegning

Størr. 32-33 ..	39,85
Størr. 34-36 ..	43,85
Størr. 37-39 ..	46,85
Størr. 40-45 ..	49,85

En god støvle til prisen

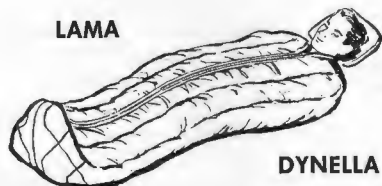

SKISTØVLER

randsyede med foer, kraftig juchten læder
Helt igennem kvalitet

Drengestørr.	73,00-81,00
Voksenstørr.	87,00-93,00

LAMA

DYNELLA

— den nye med nylon betræk blev den helt store succes til jul.

Nylon Dynella — sovepose	148,00
Nylon Dynella — posetæppe	158,00
Siliconebeh. Dynella sovepose	138,00
Siliconebeh. Dynella posetæppe	148,00
Springcloud posetæppe	105,00
Krøluld sovepose	44,50
Krøluld posetæppe	64,00

Spejdernes Magasin

Red.: Kontorchef J. Tvergaard
Øster Søgade 112, København Ø . Øbro 38

Spejdersport

Red.: Lektor Svend Ranvig
Kongebrovej 28, Sorø

Korpskontor

Frydendalsvej 32, København V. Telf. VE 3666
Begges blades ekspedition: Korpskontoret
Kontortid: 8-16, Lørdag 8-12

KONFIRMATIONS-GAVER

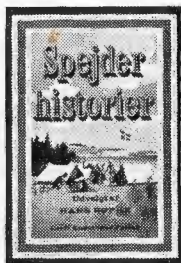
- og telegrammer

Spejdertelegrammer	0,50
do. i mappe	1,50

»Spejderloven« af Roland Philipps	2,50
do. indbundet	4,50

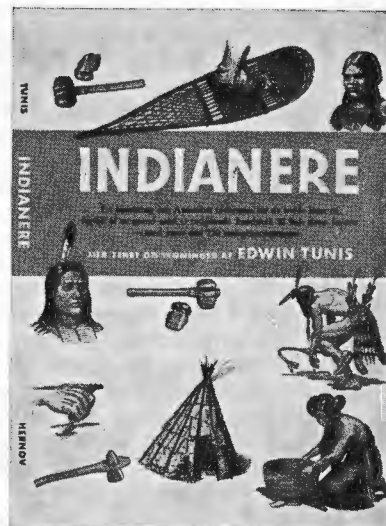
Baden-Powell: I livets skole 12,50
300 sider — 115 tegninger af B.P.

Spejderhistorier. Omnibusbog med 21
historier hft. 12,50, ib. 16,50

Den danske bog
om indianerne
160 sider, format
24×32 cm, heft.
29,50
indb. i hellærred
37,50

INDIAN CRAFTS
AND LORE i far-
ver, 112 sider,
mange ill. indb.
16,50

»SHIPS«

En pragtfuld engelsk bog med 200 billeder i farver af forskellige skibstyper
lige fra Noah's ark til atomdrevne hangarskibe. Format 26×33 cm.

Indbundet. kr. 14,75

GAVE-CHECKS UDSTEDES PÅ ETHVERT BELØB

SILVA-KOMPAS

kan endnu leveres til gammel pris:

Type 5 — skolekompas uden vædske	9,75
Type 3 — med vædske — str. 5 1/2×10 cm	17,00
Type 2 — med vædske — str. 5×10 cm	27,00
Type 1 — med vædske — str. 6×12 1/2 cm	32,50
Type 15 — armekompass med spejl	49,00

»HELLESSENS SPOTLIGHT« af forniklet messing
En virkelig god lygte, m. spejlbelagt reflektor,
prefocuspære og solid kontakt. I karton.

2 cell.	11,50
3 cell.	14,00

Mindre model med 2 uncle elementer .. 8,85

LYGTE-GAVESÆT

Gaveæske indeholdende fransk lommelygte, pandelampe og teltlygte med
3,5 m ledning — kun 29,50

DET DANSKE SPEJDERKORPS DEPOT

NØRRE FARIMAGSGADE 39 . København K . Telf. PA 4526

Odense:	Århus:	Aalborg:
Klostervej 19	Frederiksgade 69	Kong Hansgade 1
Telf. (09) 11 24 18	Telf. (061) 3 36 13	Telf. (081) 2 83 70

Depotet er korpsets egen forretning og giver bonus til korpsets afdelinger

SAMSPIL

KONTAKTBLAD TIL FORÆLDRENE FRA DE FIRE SPEJDERKORPS

NR. 8

FORÅR

1962

Kære spejderforældre!

I denne tid er planerne lagt for de mange sommerlejre, der om nogle måneder vil finde sted hele landet over, ja, i nogle tilfælde også uden for landets grænser. Hos KFUK-spejderne afholdes der korpslejr. De mange enkelte lejre afløses altså her, som skik er hos korpene med års mellemrum, af én stor lejr.

Uanset om sommerlejren er den mindre tropslejr eller den store korpslejr, så er sommerlejren så afgjort det store eventyr for spejderne. Ti dage i lejr byder på mere spejderarbejde end ti måneder i spejderlokalet, og det er bedre spejderarbejde, for her praktiseres alt det, som indøves på møder og ture. Derfor er sommerlejren årets klimaks i spejderarbejdet.

Selvfølgelig har sommerlejren en meget stor betydning for spejdernes karakteristation. I den tid lejren varer, lever spejderne deres eget liv sammen med gode kammerater, og de lærer i den tid, at man må gøre sin del af arbejdet for fællesskabet i patrulje og trop – alle får en del af ansvaret. Det er værdifulde egenskaber, der her fremelskes. Det er egenskaber, der ikke mindst er brug for, når Deres barn skal klare sig selv uden for hjem og skole.

Deres barn skal vel også med i troppens sommerlejr! Jørgen Skotte Hansen.

Er det dyrt at være spejder?

Denne forældresamtale skal ikke sammenligne omkostninger ved at have børn, der er spejdere med de omkostninger, der kan følge med så mange andre af de interesser, som ens børn kan have. Skulle vi samtale på den led, måtte vi uvægerligt have i en vurdering af det udbytte, børnene kan have af det, vi giver dem penge til.

Anskaffelse af uniform vil vi heller ikke tale om. Den er vi kommet over som en éngangsudgift, der sparer meget på brugen af det civile tøj. Det månedlige kontingent ligger fast i de fire spejderkorps, og det har vi nok også forligt os med hver især.

Men der kommer så meget andet til, ikke?

Kommer børnene ikke ustandseligt og skal have penge til et eller andet? Det sker jo da, at man tager på ture og lejre, men disse foretagender forsøger vi altid at gøre så billige som muligt. Og bortset fra disse »faste« udgifter kommer børnene undertiden og beder om penge, når de skal til spejdermøde. Hvad skal de bruges til?

For nogen tid siden kom en af mine egne døtre og sagde, at nu var der flere i hendes patrulje, der havde sagt, at nu måtte de snart ikke mere være spejdere, for det var så dyrt. Vi forsøgte at gøre op, hvad hendes spejdere skulle bruge penge til de sidste måneder. Det viste sig, at det var forskellige hjælpeopgaver, som troppen havde påtaget sig. Og da jeg spurgte hende, om hun ikke havde forklaret spejderne, at det var penge, de skulle forsøge at skaffe på anden vis end netop ved at bede forældrene om dem, svarede min datter, at det havde hun forklaret dem omhyggeligt, og i nogle tilfælde havde man løst opgaven samlet i hele patruljen, men i enkelte tilfælde syntes hun, de skulle forsøge hver især.

Det kan godt være vanskeligt for en lille spejder at give den forklaring videre, som hun har fået. Helt har hun måske heller ikke altid forstået, hvad formålet med den økonomiske indsats går ud på. Og i de tilfælde ønsker vi meget at have samarbejde med forældrene. En af de ting, vi gerne vil nå med vort spejderarbejde, er at lære

(fortsættes side 4)

HVAD VENTER MAN SIG AF ET

tropsråd?

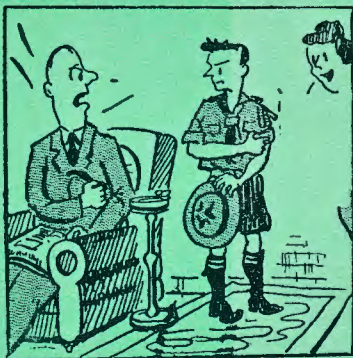
»Ja, men jeg kender jo slet ikke noget til spejderarbejdet«, er den almindelige indvending, når man opfordrer en af forældrene til at gå ind i tropsrådet.

Det gør ikke noget – ja, det kan måske endda være en fordel, idet den gamle spejder, der nu er »forælder«, vel kan have lidt svært ved at tilbageholde sine sammenligninger med »dengang, han var med«.

Men spejder før eller ikke – det er vigtigt, at vi får interesserede forældre i rådet.

De skal først og fremmest tage sig af troppens økonomi, så førerne ikke skal have bekymringer med den. Forældrekredsen, som rådet repræsenterer, må skaffe midlerne til deres børns opdragelse og fritidsanvendelse – førerne giver dertil deres fritid, deres idealisme og deres bedste tanker – gratis. Det er en ordning, der nok er værd at støtte og som ikke fås billigere noget sted.

Det er ved at blive en almindelig opfattelse, at opdragelse og undervisning ikke må koste noget – undtagen dans og musik – og i spejderarbejdet kan det offentlige også hjælpe. Kommune-tilskud til lokale og anden lokal støtte er ikke vanskelig at opnå, og formående medlemmer af rådet kan undersøge disse muligheder.

Nåh, da jeg var spejder,
var uniformen ALTID reglementeret.

Kontingentet må nogenlunde dække troppens drift, men nyanskaffelser må gerne dækkes ved særlige fester, lotteri m. m.

Kontingentopkrævningen kan også mest praktisk foretages direkte af kassereren i rådet.

Rådet har det »moraliske og økonomiske ansvar«. Derfor indstiller rådet førerne til udnævnelse. Har man fået den rigtige fører – og det har sikkert de fleste afdelinger – gælder det om at holde på vedkommende længst muligt. Hans eller hendes fritid er spejdernes – og tag så lidt som muligt af den til andre formål. Aflast føreren for mest mulig administration, kontorarbejde, trykning af tropsblad m. m. ved at en af forældrene lader det foretage i sin virksomhed eller penge skaffes til at få det gjort. Føreren er gået ind i arbejdet af interesse for spejderne – drengene eller pigerne – og man bør ikke betage ham eller hende lysten ved at en hel del af tiden går med kontorarbejde, som andre muligt kan gøre bedre.

Op så skal rådet udadtil – over for samfundet – sige god for det arbejde, der gøres. Det betyder noget særligt for de unge førere, at man i deres omgangskreds, på deres arbejdsplads, respekterer de folk, der bruger deres fritid i et ungdomsarbejde.

Der har været alt for megen trækken på skuldrene – også fra ældre principalers side – over, at man bruger tiden til »sådan noget«. Forklar disse værdige medborgere, at De selv sætter meget pris på dette arbejde, der gøres for vore børn, og at disse førere må blive bedre medarbejdere også på deres arbejdsplads, fordi de lærer at lede og omgås mennesker ved dette arbejde.

Læg også et godt ord ind for, at førernes ferie kommer til at falde i skoleferien, så de kan komme ud med deres spejdere.

Med takt og forståelse vil vore rådsmedlemmer kunne gøre en uvurderlig indsats for førerne – og vi bringer vor bedste tak, fordi de gør det.

Thorkild Glad.

Spejderliv er friluftsliv

Den lille spejder der første gang kommer til møde i »Lokalet«, »Hytten« eller »Hulen«, med de mange mærkelige figurer og trofæer, aner sikkert ikke, at langt sælsommere oplevelser venter ham, at han har det bedste tilbage: *Friluftslivet*.

Da Baden-Powell i det små prøvede sine teorier, tog han drengene bort fra byen, fra parkerne og den forlorne natur. De skulle helt ud, hvor de kunne opleve noget nyt og spændende og være sig selv.

Det vakte rædsel på den tid, at andre soldater skulle sove i telte, men B.-P. vidste, det kunne læres, og drengene syntes, det var den helt store oplevelse.

Da den første rædsel havde lagt sig kom det overbærende smil frem, og derefter vittighedstegnerne. De er stadig i aktivitet, men nu gælder vittighederne hele befolkningens »lejr-«.

Søndagsturene med øvelser og forhindringsløb er nok en fornøjelig afveksling fra mødernes lege og træning – *men lejr-livet* – her finder spejderen, hvad han har drømt om.

Den primitive lejr sport er nok forløberen for vores dages »camping«, men dog noget helt andet. Her kan man »leve«, her er plads til at røre sig, og man kan lave al den støj, der er forbudt hjemme, men også opleve den ro, der ikke er hjemme. Man kan dase og drømme mod de drivende skyer, man kan have besvær med at gøre sig livet behageligt i form af lejrborde o. l., og man kan frem for alt leve sammen med gode kammerater og opleve det *fællesskab*, lejr-livet skaber, én af de store værdier der ligger gemt i »Lejrens frie liv«.

Få steder er bedre egnet til opdragelse til demokrati, end det miniatyresamfund en patrulje på lejr er! Man lærer hurtigt, at sviger én, går det ud over alle. Tænk blot på den, der har det ansvarsfulde hverv at røre i havregrøden, eller den der skal fjerne grene og sten, inden teltunderlaget lægges.

I vor tid hvor der i dagliglivet findes flere og flere tekniske hjælpemidler, der skal hjælpe til at gøre tilværelsen lettere, er det sundt at komme ud i naturen og der lære at indrette sig bedst mulig uafhængig af vejr og sted. De mange ting, der skal gøres, for at livet i lejren kan gå sin gang, udvikler håndelag og praktiske færdigheder og kalder på den naturlige hjælpsomhed.

Men lejren er jo andet end det efterhånden rutinemæssige lejrarbejde. Lejrbålets særlige stemning, den blafrende ild og de skiftende skygger, muntre sange, dæmpet musik, en lødig afslutning eller måske blot stilhed i kredsen om det døende bål, jo –

*»der har drengen drømt sin fremtid,
og den unge sat sit mål«*

– og mangt et problem er blevet mindre, eller måske løst under dæmpet fortrolig samtale i denne særlige atmosfære.

Lejrlivet, og vel særlig sommerlejren, bringer spejderen i kontakt med andre dele af befolkningen, og han ser andre livsformer end den sædvanlige, en kontakt, der ofte har gensidig værdi.

Historietimernes kedelige stof kan blive lyslevende i en jættestues dunkle halvmørke eller ved bredden af en voldgrav, hvor nu ændrer fredeligt snadrer omkring.

Når små drenge leger i skoven, er de gerne indianere eller cowboys, men efterhånden får de øjnene op for naturens storhed. De kan nyde en smuk solnedgang og bemærker fuglenes opvågning og føler en stærk samhørighed med alt, hvad der her åbner sig for dem, ja, de begynder måske endda at tænke på, hvem der har skabt alt dette.

– JO, SPEJDERLIV ER FRILUFTSLIV.

Jørgen Christoffersen.

Kom lige her og se far's gamle spejderbilleder –

Er det dyrt at være spejder?

(fortsat fra side 1)

spejderne at tænke på andre end sig selv. Vi prøver at give dem blik for, at vi på mange måder har mere end vi strengt taget behøver, og at der er mange, der trænger til, at vi hjælper dem. Derfor hænder det ofte, at vi løser en opgave inden- eller udenlands. Og det er sådan, at mange regner med os og henvender sig til os. De mener, at netop deres formål og deres opgaver er noget, spejdere burde tage op. Og i mange tilfælde synes førerne, at det foreliggende er en chance for at lære spejderne at undvære af deres eget for at kunne hjælpe andre.

Hensigten med denne artikel er at *bede Dem spørge*, hvis De synes, der er ved at blive lagt for meget beslag på Deres tegnebog til »spejderformål«. Kan vi på dette område få samarbejde med spejdernes forældre, når vi måske i nogle tilfælde i højere grad at give det perspektiv videre, som vi har lagt ind i vort arbejde.

Ruth Kristiansen.

SPEJDERDEPOTERNE

Således kaldes spejderkorpsets forretninger til forhandling af lejr- og spejderudrustning. Man bestræber sig for at have det billigste og mest hensigtsmæssige udstyr, og ekspedienterne er sagkyndige og vil råde spejdere og forældre bedst muligt.

Køb ikke overflødigt udstyr, køb ikke luksus-ting, men i første omgang de gode, solide og gennemprøvede ting, der er godkendt af korpset. Skal der senere findes lidt mere hobby- og luksusprægede ting til fødselsdagsgaver m. m., har depoterne det også, men regn ikke dem med, når man taler om »spejderudstyret«, der i virkeligheden er billigt, når besparelserne i søndagstøj medregnes.

- det er model 1910.

hm - 1

Hvem er hvem

Det Danske Pigespejderkorps (de blå pigespejdere).

Blå uniform med grønt halstørklæde.

Korpskontor: Lundsgade 6, København Ø.

KFUK-Spejderne i Danmark (de grønne pigespejdere).

Grøn uniform med grønt slips.

Korpskontor: Amaliegade 24, København K.

Det Danske Spejderkor (de gule spejdere).

Khaki uniform med tørklæde i forskellige farver.

Ulveungerne: Blå sweater.

Søspejdere: Blå uniform.

Korpskontor: Frydendalsvej 32, København V.

KFUM-Spejderne i Danmark (de grønne spejdere).

Grøn uniform med rødt halstørklæde.

Korpskontor: Vangehusvej 3, København Ø.

Disse fire spejderkorps er tilsluttet den internationale spejderbevægelse.

Redaktion: Kontaktludvalget for de fire danske spejderkorps.

Ansvarshavende:
Redaktør M. Friis Møller.